

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVII., číslo 3

9. 2. 2020 / neprodejné

Z OBSAHU	Katolická osobnost roku: „Žena, která je nesmírně blízko Bohu“	05
	Je sex nezbytný?	08
	Návrat Mariánského sloupu je porážkou nenávisti a vítězstvím zdravého rozumu	14

P. Josef Šedivý, O.Cr. Foto: © Jakub Šerých / Člověk a víra

Kázat je povinnost těžká

Kázat je těžké. Je různorodá půda, do které se zasévá semeno Božího slova. Lidé jsou uštváni pozemskými starostmi. Lidé jsou zablokováni vůči náboženství. A když náhodou zabloudí do kostela o výročních svátcích, o svatbě nebo o pohřbu, kde ve skále najít štěrbinku a trhlínu a zasadit semínko Božího slova? Jsou lidská srdce prorostlá vášněmi jako trnám. Jak vzít Boží slovo ostré jako dvoucestný meč a vysekat to trní, aby vzešla úroda? A jsou bohudíky i duše připravené. Připravené a toužící po slově Božím.

A další důvod, proč je těžké kázat. Lidé nejen poslouchají slova kněze, ale pozorují taky jeho život. A když jsou slova a skutky v harmonii, potom působí

hluboko a trvale. Jinak i sebenadšenější kázání vyzní neupřímně a falešně.

Kázání je těžký, ale krásný úkol. Povzbuzovat ve víře, povzbuzovat k věrnosti, trpělivosti, aby si lidé nezoufali v opuštěnosti atd. atd. Hlásat Boží slovo vhod i nevhod. Domlouvat, napomínat, kárat se vši moudrostí a trpělivostí. Kněz musí kázat. Je to jeho povinnost. A když bude s láskou a nadšením rozsevat Boží slovo, pak Bůh dá milost a Boží slovo přinese užitek stonásobný. Měl by však myslet na duše, kterým káže, na ty, ke kterým je Pánem Bohem poslán. A dávat si pozor, jakého charakteru jeho slova budou. Existuje „tabulka pro klasifikaci kázání (z knihy *Kam patří mořské panny*

a jiné příběhy): 1.PV – pro všechny. Kázání vhodné pro všechny. Plně neškodných dětinských frází, obvykle hodnocené jako skvělé či úžasné. Druhé je PVS – pro vyzrálejší společenství. Takové kázání přibližuje Písmo svaté situacím všedního života, může dokonce obsahovat mírné výzvy ke změně života. Obvykle se mu říká „podnětné“, i když nikdo doopravdy nemá v úmyslu něco udělat nebo změnit. Třetí má zkratku PNP – jen pro ty, které nenaštve pravda. Takové kázání nazývá věci pravými jmény. Ohrožuje pohodlí. Často se mu říká „zneklidňující“ nebo „diskutabilní“. Konečně čtvrté

Dokončení na str. 3

Německo: nová anglická katolická redakce

Pozorovatelé v Německu říkají, že nová anglická redakce KNA má za cíl prezentovat kontroverzní „synodální cestu“ německých biskupů v pozitivnějším světle.

Katholische Nachrichten-Agentur (KNA), německá katolická zpravodajská agentura, jejímž hlavním akcionářem je Svaz německých diecézí (*Verband der Diözesen Deutschlands*), oznámila spuštění anglické sekce svých služeb s názvem „KNA international“.

Jak KNA vysvětluje, pozoruje „intenzivní zájem“ o nadcházející německou „synodální cestu“, která začala 30. ledna ve Frankfurtu třídním synodním plenárním shromážděním. Cílem této události je debatovat o záležitostech, jako je svěcení žen, celibát a homosexualita. Proto se založení této nové služby KNA zdálo nezbytným.

Šéfredaktor KNA, Ludwig Ring-Eifel, vysvětluje: „Chceme tím zaplnit mezeru, protože až dosud bylo pokrytí debat probíhajících v katolické církvi v Německu v anglickojazyčných médiích, blogích a sociálních sítích často polemické a zřídka objektivní.“

Toto vysvětlení objasňuje některým pozorovatelům v Německu, kteří hovořili s *LifeSiteNews*, že nová anglická sekce KNA si klade za cíl představit reformní

Foto: congerdesign / Pixabay

plány katolické církve v Německu pozitivnějším způsobem z důvodu silných mezinárodních reakcí proti této kontroverzní synodální cestě.

Synodální cesta již vyvolala rozruch v Římě, když papež František napsal dopis německým katolíkům, v němž jim připomněl důležitost jednoty. Proběhly také intervence ze strany různých římských dikasterií ohledně legality synodálního procesu, jehož cílem je dát velkou moc německým laikům. Protože však papež František dal nakonec německým biskupům zelenou, existuje nebezpečí, že

tato synodální cesta by mohla zpochybnit neomylná církevní učení týkající se homosexuality a svěcení žen.

Jeden z jejích kritiků, biskup Rudolf Voderholzer, dokonce varuje, že se tato synodální cesta přemění na „cestu zkázy“.

KNA poskytuje články pro dvě třetiny německých novin a spolu se zpravodajskými agenturami švýcarských a rakouských biskupských konferencí provozuje kancelář v Římě.

lifesitenews

Rakousko: statistika katolické církve – počet věřících je stabilní, počet kněží a řeholnic klesá. Počty jáhnů se zvyšují

V Rakousku je počet katolíků v zásadě stabilní, a to i přes mírný pokles (–1,35%): k 31. prosinci 2019 bylo v zemi 4,98 milionu katolíků oproti 5,05 milionu v roce 2018. Jedná se o oficiální statistické údaje Rakouské biskupské konference, které byly zveřejněny a představují jak celostátní statistiky, tak statistiky jednotlivých diecézí. V roce 2019 opustilo katolickou církev 67 583 lidí (o 14,9% více než v předchozím roce); v roce 2018 jich bylo 58 807. To je podstatný

nárůst, a to i ve srovnání s předchozími devíti lety, s výjimkou roku 2010, kdy z církve odešlo 85 960 lidí „především kvůli zprávám o případech zneužívání v církvi“. V roce 2019 však také 4 564 lidí (o 13,3% méně než v roce 2018 a méně než v předchozích letech) požádalo o návrat do církve. Dále poklesl počet kněží působících v Rakousku: snížil se z 3 857 (v roce 2017) na 3 783 v roce 2019. K nim patří 1 897 diecézních kněží, 475 zahraničních kněží a 1 411 řeholnic

kněží. Tento počet nezahrnuje 151 rakouských diecézních kněží, kteří slouží v jiných částech světa. Počet stálých jáhnů se naopak zvýšil: 750 v roce 2018 (712 v roce 2017). Klesá počet kněží (1 814 v roce 2018 oproti 1 920 v roce 2017) a řeholnic (3 453 v roce 2018 oproti 3 600 v roce 2017; v roce 2012 jich bylo více než 4 300). V pastorační službě církve v Rakousku působí 1 436 osob, 883 žen a 553 mužů.

agensir.it

SLOVO BISKUPA

Nigérie: „Jsme v obležení“, říká arcibiskup z Kaduny, kde byli uneseni čtyři seminaristé

Abuja – „Žádná jiná země by netolerovala takovýto nedostatek bezpečí, aniž by to vyvolalo masové protesty. Naše země je bezpochyby v obležení,“ říká Jeho Exc. Mons. Matthew Man-oso Ndagoso, arcibiskup z nigerijské Kaduny, arcidiecéze, kde byli 8. ledna večer uneseni čtyři seminaristé ze semináře „Dobrého pastýře“ v Kakau u dálnice z Kaduny do Abuje.

„Toto je třetí únos, k němuž došlo přímo v naší diecézi,“ řekl arcibiskup. „Nemůžu spát, když myslím na to, co tito čtyři studenti prožívají,“ dodal arcibiskup Ndagoso.

„Lidé už nemohou klidně spát, přesto naši politici mají odvahu tvrdit, že v naší zemi je bezpečno,“ řekl arcibiskup Ndagoso a dodal, že obyvatelstvo podle všeho na narůstající nejistotou rezignovalo. „Myslím si, že se lidé zřejmě vzdali naděje na bezpečí, protože nemohou nic dělat, prostě rezignovali na svůj osud.“

Arcibiskup se táže, proč v oblasti nelze nastolit bezpečí, když „s technologicky vyspělým bezpečnostním zařízením 21. století lze zločince vystopovat a sledovat kdekoli na světě, dokonce i pod vodou.“ „Ale bezpečnostní složky dál tvrdí,

Foto: cbcnews.net

že situaci zvládají.“

Arcibiskup Ndagoso sdělil, že „v semináři byla zpřísněna bezpečnostní opatření kvůli ochraně ostatních studentů“ a na závěr řekl, že „se budeme modlit za unesené studenty, dokud nebudou osvobozeni. Stále doufáme, že Bůh odhalí ty, kdo způsobují, že je v této zemi nedostatek bezpečí.“

fides.org

Pokrok, pokročit, se ve světě vždycky považuje za cosi pozitivního. Někdo je takzvaný „zpátečník“, protože odmítá nekriticky přijímat všechno jako dobré jen proto, že je to nové. Pak jsou ale i opačné postoje, kde se považuje všechno, co je nové, za škodlivé a nedobré. Jak se tedy vyhnout tomu, čemu se říká „proplout mezi Scyllou a Charybdou“? Jak vyváznout z nebezpečného ohrožení ze dvou stran? Kdybychom se řídili obyčejnou lidskou logikou, řekli bychom, že stačí proplout středem, držet se středu. Ale to nemůže platit pro celý život, pro celý lidský běh života. Proč? Protože my se musíme řídit pravdou a tu musíme hledat. „Jen tak budeme moci odolat, až bude zle... opásání kolem beder životem podle pravdy.“ (srov. Ef 6,13–14) Pravda má obyčejně vysoké požadavky a řídit se jí se často podobá zaujímání extrémních postojů (mučedníci, svědkové víry...), které ale extrémní nejsou, jsou jen pravdivé a odpovídají požadavkům Božím, Boží vůli. V dalším životě vždycky přináší Boží požehnání. Týká se to dnes na prvním místě morálních požadavků, které jsou masivně napadány současnou převažující kulturou. Proto jsou velmi aktuální slova C. S. Lewise, který řekl: „Jestli se nacházíte na falešné cestě, pak je pokrokem obrátit se zpět na správnou cestu: v tom případě člověk, který se nejdřív obrátí, je největší pokrokář.“ Neutrální stanoviska, která máme zaujímat, se týkají většinou nepodstatných, i když mnohdy i navenek důležitých, aspektů života. Z toho je možné usoudit, že není pokrok jako pokrok, že to, co někdo může považovat za zpátečnictví, je mnohdy (v základních životních otázkách) pravým pokrokem. Z celých dějin lidstva, ale především z dějin vyvoleného národa, vyplývá, že pravý krok dopředu je jen ten, který navazuje na ten předešlý, i když se to na první pohled tak nemusí zdát. Důležité je proto dokázat rozlišovat.

+Ladislav Hučko

Mons. ThDr. RNDr.
Ladislav Hučko, CSc.,
apoštolský exarcha
řeckokatolické církve

Dokončení ze str. 1

je V – výlučně pro ty, kdo dokážou zacházet s myšlenkami výbušnými jako bomba. Takové kázání jim to opravdu nandá. Kázání tohoto typu přivedlo Jeremiáše do studny, přinutilo Amose utéct z města, překvapilo Jonáše, přibilo Ježíše na kříž, vedlo dav k ukamenování Štěpána. Často ho lidé považují za „šokující“ nebo za „ukázkou špatného vkusu“. Kněz, který se odváží k takovému kázání, by si možná měl raději předem sbalit kufr a zaplatit životní pojistku. Ale přece. Lépe když se po kázání ozve povzdech: „Škoda, že už skončil,“ než aby si posluchači oddechli: „Pán Bůh zaplať, že už skončil.“

PharmDr. Mgr. Josef Šedivý, O.Cr.
velmistr a generál
Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ PRO ZNEPOKOJENÉ KATOLÍKY: NĚKOLIK NÁVRHŮ

Během pochmurného období stanného práva a po jeho skončení na počátku 80. let pronášeli mnozí svobodomyšlní Poláci I. ledna sarkastické přání: „Ať je nový rok lepší, než teď víte, jaký bude!“ Toto přání by mohli na počátku roku 2020 pronášet katolíci obávající se o budoucnost církve, protože přicházejí další nepříjemné zprávy.

Ponechme tedy některé z nich raději stranou, než se zamyslíme nad několika předsevzetími, jež nám mohou pomoci vyrovnat se s nadcházejícím rokem ve víře, naději a lásce.

Finanční skandály ve Vatikánu budou nabírat na síle. Už několik měsíců je jasné, že hráz, chránící tajemství maskující nezodpovědnost (a ještě horší věci), praská. Očekávejte tedy další znepokojivá odhalení týkající se korupčního seboobohacování, zneužívání financí charity, hloupých investic a obecné neschopnosti za Leonskými hradbami.

Vatikánská diplomacie nás patrně nepřestane zklamávat. A zklamaní budou všichni, kdo se zajímají o lidská práva, která církev hlásá ve svém sociálním učení. Během uplynulých pěti let diplomacie Svatého stolce chybovala v Sýrii, Rusku, na Ukrajině, v Barmě, na Kubě, v Číně a Venezuele. Zdá se nepravděpodobné, že v roce 2020 uvidíme razantnější vatikánskou obranu lidských práv. Ale zřejmě budeme svědky ještě vyhrcořenějších pozic Vatikánu v otázkách změny klimatu a migrace. Jak tomu bylo v minulosti, absolutismus pomůže zmenšit prostor pro nacházení rozumných přístupů k těmto problémům.

Kauzy zneužívání

Svatý stolec vydá zprávu o životní dráze Theodora McCarricka. Tato zpráva nikoho nepotěší. Uprostřed nelibých komentářů, které budou po jejím vydání následovat, je důležité pamatovat na tři hlavní pravdy o této mrzké záležitosti: Mnozí dokáží oklamat lidi. McCarrick je člověk, který ne vždy dostal cti. A McCarrick

Foto: 6248913 / Pixabay

Pokuste se do Velikonoc přivést na nedělní mši alespoň pět roztrpčených katolíků a zkuste alespoň jednoho nevěřícího člověka seznámit s Kristem..

po celá desetiletí obelhával spoustu lidí, včetně moudrých a svatých lidí, bohatých dárců, kteří se nadchli jeho přístupem „dělat vše po svém“, i jeho bývalých přátel na nejvyšších postech amerického i světového katolicismu.

Agresivní a politicky motivovaní státní zástupci budou i nadále vydávat zprávy o historických případech pohlavního zneužívání. Reakce ustrašených církevních představitelů bude v nejlepším případě vlažná. Stejně jako po vydání dnes již vzorové zprávy pensylvánského generálního prokurátora se opět vytratí dvě skutečnosti přehlížené většinou médií, mnoha institucemi zodpovědnými za

bezpečí mládeže a také mnoha katolíky: totiž, že katolická církev je dnes pravděpodobně nejnebezpečnějším prostředím pro mladé lidi v zemi; a že se katolická církev z hořkých zkušeností poučila, jak vytvářet bezpečné prostředí, ze kterého by se chlapečtí skauti, dívčí skauti, veřejné školy a svazy učitelů veřejných škol mohly učit.

A navrhovaná předsevzetí?

Rozhodněte se být misionářským učeníkem na té nejskromnější úrovni. Uprostřed těch i oněch problémů se mě znepokojení katolíci stále ptají: „Co mám dělat?“ Vždycky jim odpovídám:

„Pokuste se do Velikonoc přivést na nedělní mši alespoň pět roztrpčených katolíků a zkuste alespoň jednoho nevěřícího člověka seznámit s Kristem.“ Tato evangelizace ve skromných podmínkách je nezbytná pro skutečnou katolickou reformu. A je také nesmírně uspokojující. Pusťme se do ní, bez ohledu na potíže.

Rozhodněte se omezit čas, který věnujete katolické blogosféře. V roce 2019 se mnoho katolických webů prostě pomínulo. Není nutné otvírat webové stránky, které se soustavně zaměřují jen na hysterii a propagandu. Chcete-li číst spolehlivé katolické zprávy, navštěvujte stránky *Catholic News Agency* a *National Catholic Register*. Chcete-li si přečíst rozumné komentáře k bouřlivé katolické scéně, navštivte stránky *Catholic World Report*, *First Things* a *The Catholic Thing*.

To je více než dostačující pro kohokoli. Když omezíte návštěvy blogosféry na tyto stránky a budete ignorovat podněcovatele hysterie a propagandisty, sníží se vám krevní tlak a zároveň zůstanete dobře informováni.

Rozhodněte se, že zintenzivníte modlitby za ospravedlnění kardinála George Pella. V prvním kvartálu roku 2020 bude křivé obvinění tohoto nevinného muže napadeno u australského Nejvyššího soudu. Modlete se, aby bylo spravedlnosti učiněno za dost, aby se obnovila pověst Austrálie jako země, která se řídí právem a aby tento kardinál mohl znovu hrát zásadní roli v záležitostech katolické církve.

Rozhodněte se prohloubit svůj duchovní život vážnou duchovní četbou. Pro začátek je vhodná například nedávno vydaná kniha arcibiskupa J. Augustina

DiNoii, OP: *Grace in Season: The Riches of the Gospel in Seventy Sermons*.

Rozhodněte se poděkovat dobrým kněžím a biskupům, které znáte, za jejich obět a službu. Zaslouží si to.

Kéž je rok 2020 pro všechny rokem plným milosti. (Budeme ji potřebovat.)

George Weigel
First Things
Přeložil Pavel Štíčka

George Weigel
spisovatel, životopisec Jana Pavla II.
a vedoucí pracovník organizace *Ethics and Public Policy Center*

KATOLICKÁ OSOBNOST ROKU: „ŽENA, KTERÁ JE NESMÍRNĚ BLÍZKO BOHU“

Svatořečení jsou nezapomenutelnou událostí pro ty, kdo mají to štěstí, že se jich mohou účastnit.

Villalobosova rodina. Foto: CBN

Ale vzpomínka na den, kdy byl sv. John Henry Newman povýšen k počtě ol-táře, pravděpodobně přetrvá déle než

většina ostatních z důvodu čiré radosti a krásy oné události a v neposlední řadě také kvůli tomu, že se jí se svou rodinou

účastnila Melissa Villalobos, chicagská matka, která byla na jeho přímluvu zachráněna, když se nacházela na pokraji smrti.

Celý katolický svět hleděl na Melissu, jejího manžela Davida a jejich sedm dětí, když stoupali po schodech chrámu svatého Petra, aby papeži Františkovi předali obětní dary.

Melissa, která měla na sobě mantilu, se usmívala a celá zářila. Vzbuzovala dojem nesmírné elegance, jaké jsme už jen zřídka svědky od dob Jacqueline Onassisové, a společně se svou rodinou představovala to, co je na Američanech nejsympatičtější.

Nejen že vypadala elegantně, ona byla a stále je elegantní. Ti, kdo se s ní setkali, hovoří o její pokoře, zdvořilosti, nesobeckosti a zjevné osobní svatosti, která

Melissa Villalobos a její dcera Gemma. Foto: Catholic Herald

Melissa prožila něco, po čem se musela cítit podobně jako Neil Armstrong nebo Kryštof Kolumbus, Všechna slova jsou po takovém zážitku nedostatečná.

z ní tak lehce a přirozeně vyzauje.

Jedním z nich je P. George Bowen z londýnské Oratoře, který prohlásil, že setkání s Melissou a její rodinou pro něho bylo „vrcholem“ dnů, kdy působil jako průvodce v Itálii a Anglii, když navštěvovali místa spjatá se sv. Johnem Henrym v Londýně, Oxfordu a Birminghamu.

„Myslím, že tato žena je nesmírně blízko Bohu,“ řekl P. Bowen. „Je nádherným příkladem milující a starostlivé matky s velkou rodinou a její děti dělají jí i jejímu manželovi čest. Na dětech je vidět, že vnímají, jak jsou milovány.“

Usilujte o čisté srdce a život ve svatosti

Jak P. Bowen na těchto stránkách již popisoval, brzy rozpoznal a začal obdivovat Melissinu hlubokou a zralou spiritualitu, zjistil, že tato žena je nejen teologicky vzdělaná, ale že také dokáže svou spiritualitu srozumitelně vysvětlit a má spoustu „fantastických nápadů“.

Prvním příkladem takovéto originality byl její návrh modlit se nověnu ke sv. Johnu Henrymu devět dní před jeho kanonizací. Tento nápad měl fenomenální celosvětový úspěch, který lze měřit čísly, jelikož se více než 650 000 lidí z celého

světa zaregistrovalo k odběru modliteb e-mailem a organizátoři se domnívají, že další tisíce účastníků se přidaly, aniž by se registrovaly.

Melissa však odmítá, že by to byla její zásluha, a tvrdí, že nápad s nověnou se zrodil, když se modlila ke sv. Johnu Henrymu, jemuž také tuto myšlenku přisuzuje.

Ačkoli v předvečer kanonizace přednesla přímluvnou modlitbu při vigílii v bazilice Santa Maria Maggiore v Římě, veřejně o této cestě hovořila pouze jednou, a to před studenty v londýnské Oratory School. Při přednášce, kterou jeden z přítomných označil za „nesmírně inspirativní“, opět zářila a řekla studentům, aby usilovali o čisté srdce a snažili se růst ve svatosti, vyhýbali se hříchu, denně si něco odpírali jako obět k posilování sebe sama proti hříchu a modlili se ke sv. Johnu Henrymu a dalším svatým. Doporučila jim, aby při modlitbách za milost, kterou potřebují k růstu ve svatosti, používali kartičky s vyobrazením postav, jako je blahoslavený Dominic Barberi.

Jednou z nejvýznamnějších vlastností jejího vztahu ke sv. Johnu Henrymu je její jasný pocit, že je živý a přítomný, ačkoli zemřel před téměř 130 lety. Toto

pouto se utužovalo tím, že stále hleděla na jeho obraz a cítila, že on si přeje být v duchovním vztahu s ní.

Když 15. května 2013 ležela na podlaze koupelny a silně krvácela, modlila se k němu z celého srdce o pomoc, *Cor Ad Cor Loquitor*. „Kardinále Newmane, prosím, ať krvácení přestane!“ Bylo to jako prosba pronesená blízkému příteli, nikoli abstraktní historické postavě, a Melissa mu důvěřovala – věřila v něj –, že ji zachrání. To je poučení pro nás všechny.

Bezprostředně poté třikrát za sebou naplnila místnost intenzivní vůně růží, která jí připomněla Nejsvětější Trojici.

Nevysvětlitelné uzdravení

Uzdravení zachránilo život nejen jí, ale také její nenarozené dceři Gemmě, které bylo 27. prosince šest let. Melissa poukázala na to, že její přežití rovněž umožnilo narodit se dvěma dalším jejím synům Johnu Henrymu (kterému jsou nyní tři roky) a Blaisovi (jemuž bude v lednu rok).

Melissa ještě téhož dne podstoupila vyšetření ultrazvukem, při kterém se zjistilo, že její natržená placenta, jež krvácela, je náhle a naprosto zcelena a její dítě je úplně zdravé.

Když se vracela domů a odbočila do své ulice, spatřila na modré obloze bez deště dvě duhy – jednu velkou, která křížila druhou, opačně obrácenou duhu. Vzhledem k tomu, co prožila dopoledne, přemýšlela, zda tyto duhy také nejsou nadpřirozeného původu, a jakmile přišla domů, podívala se do knihy Genesis na příběh o Noemovi. Dospěla k názoru, že jde o znamení od Boha, že „už k žádnému krvácení nedojde“, a byla si jistá, že toto trápení skončilo.

David byl onoho dne na služební cestě v Atlantě a v obavách o manželčino zdraví jí telefonoval, aby zjistil, jak se jí vede. Melissa nevěděla, kde začít, a tak prostě odvětila: „Potom ti to všechno povím.“

To je zcela pochopitelné. Jak manželovi vysvětlíte, že jste byla na pokraji smrti, ale zachránila vás modlitba ke kardinálovi, který zemřel za vlády královny Viktorie?

Melissa prožila něco, po čem se musela cítit podobně jako Neil Armstrong při chůzi po Měsíci nebo jako Kryštof Kolumbus, když poprvé spatřil břehy

Kardinál Vincent Nichols a Gemma Villalobos. Foto: newmancanonisation.com

Nového světa. Všechna slova jsou po takovém zážitku nedostatečná.

Melissa s Davidem nějakou dobu zvažovali, co to všechno znamenalo a jak by na tuto zkušenost měli zareagovat. Chicagskou arcidiecézi uvědomili až po narození Gemmy.

Následná lékařská a teologická šetření vedla k závěru, že uzdravení je nevysvětlitelné a že se jistě jednalo o zázrak, navíc o zázrak natolik důležitý, že musel být církví přijat. Rozhodně prokazoval, že John Henry Newman je světec.

Ačkoli svatořečení již proběhlo, je obdivuhodné, že ještě před šesti měsíci svět neměl vůbec tušení, kdo vlastně je Melissa Villalobos.

Jako první ji kontaktovala Joyce Duriga, novinářka z Chicago *Catholic Sun*, ale Melissa na radu postulátora odmítala poskytnout rozhovor, dokud Vatikán v létě neoznámil datum kanonizace.

Vystoupit na veřejnosti bylo odvážné rozhodnutí, ale Melissa byla tehdy odhodlána „sdílet svou radost z Newmanovy přímluvy s celým světem“.

Do té doby žila, jak sama říká, v „anonymitě“, v soukromí domova, po jakém touží většina rodin s malými dětmi.

Třiačtyřicetiletá Melissa o sobě dále říká, že je „obyčejným“ člověkem. Její osoba je však zajímavější, než ona sama připouští. Její rodné příjmení bylo Godwinová. Je Američankou anglického původu, narozena v St. Louis v Missouri,

jako jediné dítě katolických manželů.

Byla nadanou studentkou, vystudovala ekonomii na Washingtonově univerzitě v St. Louis, absolvovala v roce 1999 s vyznamenáním.

S Davidem (dnes dvačtyřicetiletým) se setkala v texaském El Pasu. V roce 2005 se vzali. Melissa nejprve pracovala jako ekonomka v chicagské Federální rezervní bance (což je jedna z 12 bank, které tvoří centrální bankovní systém Spojených států), kde vytvářela prognózy ekonomických ukazatelů pro nejvyšší představenstvo Federální rezervní banky ve Washingtonu.

Poté se rozhodla studovat práva na Pensylvánské univerzitě a pak na Northwestern Law School v Chicagu, aby byla blíže Davidovi, finančnímu poradci u Morgan Stanley.

Promovala v roce 2004 a pracovala jako právnička v armádě USA a jako federální právnička u okresního soudce v St. Louis. Potom získala zaměstnání v Chicagu u soukromé právnické firmy, která se zabývá především obchodním právem.

Láskou můžete nakazit druhé

Její schopnosti a zázemí ji předurčovaly pro kariéru, kterou by jí mnozí mohli závidět. Ale v roce 2007 se Melissa rozhodla ze zaměstnání odejít, aby se mohla doma věnovat rodině. V té době byla matkou Augustine (dnes třináctileté) a Jacinty (nyní jedenáctileté). Před tím,

než čekala Gemmu, se narodili Ambrose (nyní devítiletý) a Lucia (dnes osmiletá).

Melissa zaměstnaná mateřskými povinnostmi objevila kardinála Newmana, když při žehlení sledovala EWTN, a od roku 2011 se řídila jeho knihami, protože usilovala o svatost v běžných podmínkách svého života.

Říká, že sv. John Henry jí pomohl „v pravém smyslu porozumět Ježíši“, ne tolik jako autoritativní osobě, které bychom se měli obávat, ale jako „něžné, nevysvětlitelně štědrě milující bytosti, kterou je“.

Také u něj našla „tipy, jak růst ve svatosti“, jako je snaha vykonávat i maličkosti „co nejlépe dovedeme“, denně posvěcovat slova a skutky, prokazovat lásku svým bližním a praktikovat sebezápor.

„Když milujete své děti, svou rodinu a bližní, můžete touto láskou nakazit druhé“, říká Melissa. „Nedokážete si ani představit, jak velký vliv můžete mít na svou komunitu a na svět.“

Tato cesta přivedla Melissu k hlubokému přátelství s kardinálem Newmanem, jež vyvrcholilo jejím uzdravením a jeho svatořečením. Při tomto obřadu vzpomínala na růže, když držela „Geminu ručičku“, a děkovala za jejich život a za život všech svých dětí.

Spolu s Gemmou poděkovali sv. Johnu Henrymu ještě jednou, když poté položily růže k jeho hrobu v Rednalu.

Vděk, který Melissa prokazuje, musí být oplacen vděčností ze strany církve, jelikož díky její víře a její oddanosti Newmanovi je nyní konečně uznáván jako světec.

Nám v *Catholic Herald* je jasné, že Melissa je víc než pouhý příjemce zázraku. Spíše je sama o sobě dobrým příkladem svatosti, mateřství, učednictví a originální myslitelky s darem poskytnout moudrou radu v těch nejdůležitějších záležitostech. Doufáme, že v následujících měsících a letech o Melisse ještě uslyšíme.

Je nám proto velkou ctí oznámit, že naše vedení s potěšením prohlašují Melissu Villalobos katolickou osobností roku 2019. Byla to koneckonců snadná a naprosto jasná volba.

The Catholic Herald
Přeložil Pavel Štíčka

JE SEX NEZBYTNÝ?

O bídě fixace liberálů na sexuální osvobození

Prorocká satira E. B. Whitea a Jamese Thurbera *Je sex nezbytný* zesměšňující sexuální revoluci v Americe vyšla v roce 1929, krátce předtím, než se věci daly skutečně do pohybu.

Foto: MabelAmber / Pixabay

Vytvořili svou nakažlivou syntézu Marxe a Freuda, která ztotožňovala osvobození utlačovaných společenských tříd se sexuální svobodou, jíž si tito noví guruové chtěli užívat.

Připomíná nám, že sex byl vždy považován za kolbiště, na němž dochází ke střetu mezi jednotlivcem a společností. Společenský řád nabádal k usměrňování a skrývání našich sexuálních emocí a dodržování nepsané dohody, že se o nich nebude hovořit – alespoň ne přímo a výslovně. Lidé mohli dělat netradiční věci v soukromí, ale na veřejnosti to bylo tabu.

Freud a freudiáni tyto zvyklosti samozřejmě narušili, ale diskutovali o těchto záležitostech v lékařském jazyce, který neutralizoval přitažlivost toho, co popisovali. Kromě několika neomalených spisovatelů, jako byl Henry Miller, Američané věřili, že nám slušnost zakazuje veřejně projevat své sklony a že normy

středostavovské společnosti nemají být narušovány.

Sex a osvobození

To platilo jak pro levici, tak i pro pravici a bylo dodržováno i během nástupu baby boomu po druhé světové válce. Liberalizace z šedesátých a sedmdesátých let byla udržována hnutím za občanská práva a protesty proti válce ve Vietnamu. Objevily se protesty za sociální spravedlnost doma a za mír ve světě. Myšlenka, že v politice má jít ve skutečnosti o sex a osvobození jednotlivce od omezení, kterými jej svírala buržoazní rodina, byla evropského původu a měla jen velmi málo – pokud vůbec něco – společného s tehdejšími problémy. Protesty Howarda

Zinna, Noama Chomskyho, Joan Baezové a Martina Luthera Kinga Jr. oslovovaly americký národ jako společenství rodin, které si stále nebylo jisté, „co říct rodičům“ o sexu.

Ale prorocství Thurbera a Whitea o novém přístupu k sexu se mělo brzy naplnit. Na počátku padesátých let Erich Fromm, Wilhelm Reich a Herbert Marcuse vytvořili svou nakažlivou syntézu Marxe a Freuda, která ztotožňovala osvobození utlačovaných společenských tříd se sexuální svobodou, jíž si tito noví guruové chtěli užívat. A Kinseyho zpráva, z níž první vyšla v roce 1948, vedly mnoho Američanů k domněnce, že se tak vlastně chovají všichni, takže je na čase, aby se do toho také pustili.

Patová situace

Sex, ačkoli si ho aktivisté hojně užívali, nebyl v popředí radikálního hnutí šedesátých a sedmdesátých let. Ale tato hnutí se dostala do patové situace, jelikož lidé na levici věřili, že kromě protestů proti jednotlivým případům rasistického jednání a obrany afirmativní akce proti soudním žalobám nelze pro zlepšení postavení Afroameričanů nic víc udělat. Odchod z Vietnamu znamenal konec i této kauzy a zjevná bezvýslednost této války vedla k izolacionistickým náladám napříč politickým spektrem, které trvaly až do útoku na Dvojčata v roce 2011. Na konci protestní kultury sedmdesátých let se sexuální osvobození přesunulo na přední místo liberálního programu prostě proto, že nebylo nic jiného, co by se mohlo postavit před něj.

Sexuální osvobození však není jednoduchá záležitost. Jeho průkopník Wilhelm Reich, jenž psal ve třicátých letech, se domníval, že odpovědí je orgasmus. Ale nikdy neformuloval otázku.

Foto: PIR04D / Pixabay

Osvobodí se ženy tím, že budou mít více partnerů, budou vzdorovat konvencím zakotveným v manželství a mít děti s náhodnými muži, jejichž objetí se jim právě zalíbí?

Jeho výstřední terapie byly zcela zjevně projevem jeho vlastní sexuální posedlosti a kromě několika málo jednotlivců jim nikdo nevěnoval pozornost.

Osvobození od čeho a k čemu?

Ale otázka zůstává: Má-li být sex osvobozen, pak osvobozen od čeho a osvobozen k čemu? Neexistence jasné odpovědi začala být brzy zjevná ve feministickém hnutí. Osvobodí se ženy tím, že budou mít více partnerů, budou vzdorovat konvencím zakotveným v manželství a mít děti s náhodnými muži, jejichž objetí se jim právě zalíbí? A nenaruší to hlubší potřebu stabilní rodiny? Přináší ženám prospěch osvobození, které mužům umožňuje je podle libosti opustit, a nebo tím jsou ještě více zotročeny? Snadný rozvod znamená, že žena byla připravena o možnost udržet si otce svých dětí a ochránce svého domova. Je to tedy větší svoboda, nebo spíše ztráta? A znamená-li osvobození, že ženy mohou mít více partnerů, jakou svobodu to dává těm, které jsou neatraktivní a stydlivé?

Toto jsou reálné otázky a jejich pr-

votním účinkem bylo to, že v rámci ženského hnutí vyvolaly další a radikálnější snahu o osvobození. Nikoli osvobození spolu s muži, ale osvobození od mužů. Pokud sexuální osvobození znamená žít bez pravidel pro sexuální chování, honbu za rozkoší stůj co stůj, co je tak mimořádného na mužích? Proč riskovat, že se ocitnete v ruce dominantního partnera, jehož průbojnost předčí asertivitu všech žen, které jsou na společenském žebříčku níže než Kleopatra nebo Kateřina Veliká? A tak se celá jedna frakce ženského hnutí proměnila v lesbické aktivistky. Se ženou jste v bezpečí: Nebude používat sexuální rozkoš jako nástroj zotročování, ale uzná jeho pravou podstatu jako vzájemného pouta, v rámci něhož mají partnerky stejnou svobodu a stejná práva.

Milovat věrně bylo anomálií

Nicméně pokus navrátit – ač ve změně podobě – milující srdce do sexuálního svazku a začlenit ho do nového druhu partnerského soužití byl z hlediska sexuální revoluce anomálií. V dílech Reicha, Marcuse a Fromma je osvobození pova-

žováno za uvolnění pravého já, vnitřního já, z pout buržoazní společnosti. A účelem tohoto uvolnění není nějaká forma partnerského soužití, protože to by byla zase jen nová forma zotročení. Účelem je sebevyjádření – a zejména honba za rozkošemi, které jsou umocněny tím, že je zakazují společenské normy.

Stejný pohled propagují Kinseyho zprávy. Tyto zprávy jsou dnes povětšinou považovány za smyšlené, nicméně velmi silně zdůrazňují dva body, které se již staly obecně přijímanými pravdami. Zaprvé, že v sexu jde o rozkoš a že sexuální rozkoš je smyslová, lokalizovaná v „erotogenních zónách“, dostupná různými způsoby a s různými partnery. Zadruhé, že tato rozkoš je sama o sobě morálně neutrální. Pokus vyloučit některou její konkrétní formu nebo konkrétní prostředky k jejímu dosažení je tudíž hrubým narušením osobní svobody a aktem útlaku.

Freudovská psychologie tyto dva názory ještě posílila. Protože ačkoli se Freudovy názory postupně měnily, právě Freud ve svých raných spisech zpopularizoval myšlenku „erotogenních zón“ a poskytl zjednodušující popis sexuální rozkoše jako tělesného pocitu. Ideál sexuálního osvobození byl zčásti inspirován Freudovou teorií potlačení, jež popisuje sexuální touhu jako jistý druh hydraulické síly, která vybuchne na překvapivých místech, pokud ji „nepotlačí“ superego. Tyto představy byly mnohem silnější než realita, protože vedly ke zcela novému pohledu na sexuální chování. Sex byl od té doby považován za uvolněnou touhu pramenící z vnitřního „skutečného já“. Uvolnit takovéto touhy znamená vytvářet neškodnou, lokalizovanou rozkoš. Potlačovat je znamená „dusit“ touhy, které se pak stávají nebezpečnými, když se nemohou projevit a není jim umožněno svobodně proudit. Popírat jejich uvolnění znamená je potlačovat. A potlačování sexuální touhy je také útlakem daného člověka.

Marxismus bez obsahu

Potlačení tak nahrazuje útlak jako zlovolnou politickou sílu. A jelikož je tato síla uplatňována jménem starých forem rodinných svazků, je jasné, že toto potla-

čení je součástí buržoazního řádu, který musí být v zájmu vnitřní svobody svržen. V dílech Marcuse a Reicha se tedy objevil nový revoluční program. Tento program má formu marxismu bez obsahu. A oproti starým marxistickým myšlenkám měl tu obrovskou výhodu, že tuto novou revoluci můžete provést sami, bez masové podpory příznivců a aniž byste udělali víc, než svedli každého, kdo je potřebný k tomu, aby se těchto hrátek účastnil.

Domnívám se, že právě z tohoto důvodu se sexuální osvobození dostalo na vrchol liberální agendy a také tam zůstalo. Dřívější cíle liberálů byly prosazovány jménem druhých. Zotročení lidé, dělníci, etnické menšiny, ženy, psanci – ti všichni potřebovali, aby vznikla kampaň za jejich vysvobození z pout. Liberální politika vyžadovala spojení s ostatními, aby bylo možno osvobodit další skupinu obětí. Naopak v případě sexuálního osvobození boj neprobíhá ve jménu druhých, ale ve jménu sebe sama, něčeho najednou abstraktnějšího a intimnějšího než je jakákoli oběť, kterou můžeme nalézt ve vnějším světě. Proto v tomto případě můžete bojovat a zvítězit zcela sami. Rozčarování radikální politikou altruističtějšího druhu je tedy kompenzováno novou radikální politikou, která je zcela zaměřena na vlastní já: politika proti ostatním, jejichž staromódní morálka je překážkou individuálnímu naplnění, a politika ve jménu skutečného já, kterému bylo odcizeno

Foto: Iva Rajović / Unsplash

Cíle liberálů byly prosazovány jménem druhých. Zotročení lidé, dělníci, etnické menšiny, ... – ti všichni potřebovali, aby vznikla kampaň za jejich vysvobození z pout.

právo na rozkoš.

Ti „druzí“

V revolucích roku 1968, obzvláště v té, která měla své epicentrum v Paříži v květnu onoho roku, již spatřujeme, že se jejich zaměření začíná měnit. Ti „druzí“, v jejichž jménu se tato revoluce vedla, byli definováni jen váhavě a nejasně. Zpočátku byli jako ti, kdo mají mít z revoluce prospěch, navrženi dělníci a rozu-

mělo se samo sebou, ač se to tak veřejně neříkalo, že není nutno s nimi nic konzultovat. Když dělníci začali protestovat proti studentům, kteří zapalovali jejich auta, proletariát z programu rychle zmizel. Začalo být snazší protestovat ve jménu vzdálených a neznámých vietnamských a kambodžských venkovanů spíše než kvůli kterémukoli jiným obětem, které byly blíž po ruce. Jasnou tutovkou bylo protestovat proti buržoaznímu pořádku

RC MONITOR JE ZASÍLÁN BEZPLATNĚ

Můžete si jej objednat na adrese Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha nebo na rcmonitor.cz. Zde se také můžete přihlásit k pravidelnému zasílání zpráv e-mailem.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

E-mail:

PSČ:

Počet výtisků:

Vydávání RC Monitoru je možné jedině díky zasílaným darům. Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Dary lze uplatnit pro snížení základu daně. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Foto: Sarah Gualtieri / Unsplash

Sexuální rozkoš není pouhý příjemný pocit, jako když si lehnete do teplé vany nebo cítíte sladkou chuť cukru.

a ponechat na historii, aby rozhodla, za co stál. Proto revoluční slogan „*C'est interdit d'interdire.*“ *Je zakázáno zakazovat.* A protože studenti byli mladí, zajištění a měli spoustu času, bylo zakázáno zakazovat jim jejich rozkoše.

Tento posun zaměření lze nejasněji vidět ve spisech Michela Foucaulta, jehož duch je od událostí roku 1968 neoddělitelný. Jeho raná díla jsou naléhavými žádostmi o osvobození těch, kdo jsou vězněni, ať už kvůli zločinům, „šílenství“ nebo nemoci. Ale brzy obrátil svou pozornost od lokálního osvobození k všeobecnému odsouzení. Nepoužívá výraz „potlačení“, ale je neoblomně přesvědčen, že buržoazní společnost ohrožují lidé, kteří vyjadřují to, čím skutečně jsou – ať už prostřednictvím zločinu, „nerozumnosti“ (*déraison*) nebo jakoukoli vzpurností, kvůli níž jsou zavíráni na kliniky, do věznic nebo útulků. Ten, kdo se vydá na cestu, aby se stal sám sebou, aby

vyjadřoval své touhy a vize autentickými skutky, právě ten bojuje za nás všechny proti lžím, zvrhlostem a manipulacím buržoazního pořádku.

Sexualita jako předmět morálky

Proto ti, kdo zpochybňují myšlenku sexuální normálnosti a hledají rozkoš v zapovězených způsobech, jsou podle Foucaulta skutečnými hrdiny naší doby. On sám byl takový hrdina. Jeho vyčerpávající úsilí o vlastní osvobození jej noc co noc přivádělo do sadomasochistických lázní San Francisca a dovedlo jej až k mučednické smrti na AIDS. Tehdy pracoval na svých čtyřdílných *Dějínách sexuality*, které zůstaly na jeho psacím stole nedokončené. Ale o této vlivné akademické práci je třeba uvést zajímavé informace.

Považujeme-li manželství a sexuální vztahy obecně za záležitost rozkoše, kterou lze předávat a získat při určité tělesné transakci, jež se týká pouze dotýčných

partnerů, pak je možné věřit, že staré formy sexuálního chování jsou pouze důsledky mocenské hry. Foucault proto začíná svou studii touto otázkou: „Proč se sexuální chování, činnost a rozkoš, které s ním souvisejí, staly předmětem morálky? Proč tento etický zájem?“ Ale jeho výzkum ho vedl opačným směrem než byl ten, který svou otázkou navrhl. Chtěl ukázat pomíjivost pravidel pro sexualitu. A zjistil, že tato pravidla nejsou pomíjivá či tvárná, ale jsou zakotvena v samotném jádru našeho společenského povědomí. Ve druhém svazku nazvaném *Užívání slasti* se zabývá množstvím starověkých textů pojednávajících o sexuální přitažlivosti a nejprve se pokouší – jak titul knihy napovídá – ztotožnit primární fenomén sexuality se slastí. Ale zjistil, že texty, které studoval, vůbec nejsou o sexuální rozkoši.

Řekové a Římané považovali sexuální akt za činnost, prostřednictvím níž lidská bytost ve vztazích, které jej umožňovaly, utvářela a symbolizovala své společenské postavení. Sex nikdy není jen pouhý sex. Je již svou podstatou „problematizovaný“, jak obvykle říkají lidé znalí Foucaultovy terminologie. Za prvním impulsem touhy se však skrývají pojmy čest a ctnost – a dokonce i vztahy mezi muži a chlapci vyvolávaly otázku, jak rozlišit čestné a nečestné způsoby těch, kdo takové vztahy udržují. Platón uvedl slavnou argumentaci, že prvek smyslné rozkoše musí být překonán a nahrazen touhou vzdělávat.

Uznat hodnotu druhého

Ve třetím svazku nazvaném *Péče o sebe* Foucault tvrdí, že sexuální aktivita, ve starověkém světě nejprve pojímaná jako symbol společenského postavení účastníků, byla postupně „privatizována“. Veřejné obavy o čest ztrácely na významu a pozornost se přesunula na „péči o sebe“. Toto, jak naznačuje, je zdrojem rostoucího důrazu na čistotu, panenství a věrnost v manželství. Ale uznává, že „posilování péče o sebe jde ruku v ruce s uznáním hodnoty toho druhého“. Na konci knihy je čtenář upozorněn, že sex v Pliniově a Plutarchově světě nebyl vůbec záležitostí rozkoše – kromě náhodného vedlejšího efektu – , stále méně byl

Foto: Daniel J. Schwarz / Unsplash

Za prvním impulsem touhy se však skrývají pojmy čest a ctnost

zaměřen na moc a dominanci, ale spíše na vzájemnou závislost a péči o děti.

Foucault z toho nevyvozuje žádné morální zásady. Zaujímá nestrannou pozici, jako by rozkoš zůstávala hlavním předmětem sexuálního chování a sociální struktury specifickými cestami, kterými lidé procházejí, aby rozkoše dosáhli. Předpoklady pro boj za sexuální osvobození tak zůstávají. Ale Foucaultův styl je obezřetný a tím, že bere pozici žen a dětí vážně, se blíží uznání pravdy, která zní, že nikoli rozkoš, ale láska je tím nejdůležitějším.

Z Foucaultova příkladu bych rád vyvodil několik důležitých ponaučení. Jedním z nich je to, že sexuální rozkoš není pouhý příjemný pocit, jako když si lehnete do teplé vany nebo cítíte sladkou chuť cukru. Je to řízené potěšení podobné tomu, když sledujete dítě při hře. Je to potěšení z druhého člověka a s druhým člověkem. Nelze je redukovat na pocit v určité části těla nebo orgánu, ale zahrnuje celý náš postoj k druhému člověku, který je skutečným objektem touhy. Již nemůžete oddělovat sexuální rozkoš od sociální situace, v níž k ní dochází – jinými slovy od civilizace –, stejně jako ne-

můžete oddělovat lásku od milované osoby nebo strach od hrozícího nebezpečí.

Stejně tak sexuální touha není žádná hydraulická síla, jak ji popisují freudiáni, ale řízená touha – způsob, jak oceňujeme druhého člověka a zaměřujeme se na něj. Je v podstatě kompromisní a vyžadující kompromis a nelze ji projevovat, aniž by vyvstala otázka, zda je správně projevoována a správně přijímána. Sex k nám nepřichází jako neutrální chuť, která by poté byla „problematizována“. Je to mezilidská zkušenost, za kterou jsme zodpovědní a kterou chápeme jako dar. Patří k němu stud, váhání, něžnost i odmítnutí a vše závisí na vzájemné oddanosti účastníků.

Generace „já“

Je-li sex pouze záležitostí tělesné rozkoše, pak svoboda užívat si jej se stává výchozí morální pozicí. Jakákoli další otázka se týká užití této rozkoše. Tak, jak to naznačuje Foucaultův titul *Užití slasti*. Tento náhled vedl k vzniku dvou dalších přístupů, jež existují v naší době. Moje rozkoš patří mně, a jestliže mi ji zakazujete, pak mě tím utlačujete. Proto sexuální osvobození není jenom uvolnění, ale také

povinnost, a tím, že to veřejně přiznám, se nejen vzepřu buržoaznímu pořádku, ale všude šířím svobodu. Sebeuspokojení získává kouzlo a morální prestiž hrdinného boje. Pro generaci „já“ nemůže být žádný jiný způsob získávání morálních zásluh příjemnější. Stáváte se zcela ctnostnými tím, že jste naprosto sobectví.

Kromě toho je pak snazší hodnotit sex v poměru zisku a nákladů. Vzhledem k tomu, jak se společnost vzdaluje pozůstatkům posvátného a zakázaného, si snadno dokážeme představit, že sex nemá nic společného s láskou a že ztratil svou posvátnou auru. Pak se pokusíme rekonstruovat sexuální morálku utilitaristicky. Rozkoše lze hodnotit z hlediska jejich intenzity a trvání, a pokud sex není nic jiného než rozkoš, můžeme jasně a rozhodně rozlišovat mezi „dobrým sexem“ a „špatným sexem“, k němuž dochází pouze na principu vzájemného souhlasu. V tomto smyslu se nyní vyjadřuje ethos sexuálního osvobození, přičemž za „dobrý sex“ je považován výsledek skutečně osvobozené a sebevyjadřující touhy – přesně řečeno touhy po rozkoši.

Pokud nahlížíme na sex takto, jako na uvolnění mého skutečného vnitřního já, jako na odměnu, kterou je rozkoš, pak sexuální revoluce nevede k „oslabování státu“, jak předpovídali marxisté. Vede k oslabování společnosti. Když primární pouto mezi mužem a ženou ztrácí svůj privilegovaný status a svou institucionální ochranu, pak se začne hroutit vše, co civilizace na tomto poutu vybudovala. Buržoazní morálka odmítaná Reichem, Marcusem a Foucaultem nebyla systémem svévolných omezení. Představovala způsob, jakým byla obrovská síla sexuální touhy směřována do milostného citu a závazku, nejen kvůli partnerům, ale ještě více kvůli nenarozeným potomkům, kteří budou dlouhodobým důsledkem jejich spojení. Proto bylo manželství vždy chráněno jako „přechodový rituál“ a proto ho katolická církev prohlásila za svátost. Proto je samotná sexuální touha vnímána jako druh posvěcení toho druhého, který je při aktu spojení přijímán a uctíván, který je brán a kterému je dáváno.

Sexuální výchova jako povinný benefit

Tradiční pohled na sex stojí liberální agendě v cestě. Sex, jak byl původně pojímán, není rozhodně zaměřen na „já“ a mou rozkoš, ale na „ty“ a náš závazek. Sex byl chápán jako zaměřený na život a zároveň jako závazek vůči nenarozeným. Z tohoto důvodu narůstala vůči tradičnímu pojetí opozice nejen v programu osvobození, ale také v mnohem zákeřnějším programu „sexuální výchovy“, prostřednictvím které byla na konci dvacátého století zavedena do našich škol jakási moralizující antimorálka. Děti, jak se začalo uznávat, mají přirozený sklon spojovat si sex se studem, váhavostí a odporem. Jejich duše se potřebují očistit od tohoto buržoazního smetí, aby se i ony mohly připravit na život jako zcela osvobozené „já“.

Z tohoto důvodu liberálové stále trvají na sexuální výchově jako povinném benefitu pro mladé, jejichž duše by jinak byly ohroženy represivními, ničivými silami, které je obklopují. Děti se tak učí, že stud je negativní emoce, kterou je nutno překonat stůj co stůj, že veškerá sexuální aktivita – pokud je provozována se vzájemným souhlasem – je na první pohled „zdravé“, příjemné „uvolnění“ napětí, jež by se jinak mohlo potlačovat a být nebezpečné. A pro případ, že by to nechápaly, jsou dětem předkládány nemravné obrázky a modely, které je mají přesvědčit, že v sexu nejde o lásku mezi lidmi, ale o tření jejich orgánů.

Ve světle toho všeho bychom neměli být překvapeni, že všechna velká témata liberální politiky vyvěrají ze sexuálního osvobození. „Právo na potrat“, manželství homosexuálů nebo agenda LGBT jsou záležitosti, které za určitých podmínek reflektují opravdové obavy o naše společné lidství a zdravý rozum v otázkách morálky, práva a zvyklostí. Ale až příliš často jsou prosazovány s radikální nekompromisností. Jsou považovány za způsoby, jak sex oddělit od civilizačních institucí, které jej vyjadřují a zmírňují, a jak jej spojit s osvobozením vlastního „já“. Jisté z toho důvodu obhájcí práva na potrat často nevidí žádné limity pro své požadavky, žádný důvod přestat brát život nenarozeným obětem, které nepova-

žují za oběti, ale spíše za „vetřelce“ v těle ženy – vetřelce, kterého je oprávněna se zbavit, neboť je to důsledek její nevinné rozkoše. Stejně tak manželství homosexuálů jeho obhájcí stále častěji vidí nikoli jako způsob začlenění homosexuálů do instituce, která směřuje sexuální touhu do milostného vztahu a závazku, ale jako cestu k rozvratu manželství, aby ztratilo svůj svátostný charakter a stalo se pouhou smlouvou k „užívání slasti“.

Vztah nebo sex?

Instituce, které jsou jednou rozvráceny, už nelze znovu vytvořit. Jak napsal Wittgenstein, oživit tradici je jako snažit se opravit pavučinu holýma rukama. Nicméně důsledky sexuální revoluce vidíme všichni a jsou pro nastupující generaci mnohem více alarmující a mnohem ničivější, než Thurber a White předpovídali. Jsme osvobozováni od staré morálky, ale na její místo nastupuje puritánská antimorálka.

Slibovaná rozkoš vyčpěla, což nám naznačuje, že v žádném případě nejde o rozkoš, kterou jsme si přáli. Znovu se objevují stopy staré morálky – narůstající panika ohledně pedofilie; nové pokusy kontrolovat to, co se odehrává ve školách a na univerzitách; formy sexuální výchovy, které nyní kladou důraz na „stabilní vztah“ spíše než na „dobrý sex“. Ať už tento nový vývoj přinese cokoli nového, připomíná nám, že lidské bytosti zůstávají takové, jaké byly – stvoření toužící po lásce a závazku, která mají silnou potřebu dávat i brát a které hledají takové formy společenského života, jež jim lásku a dávání umožní. Naleznou je znovu? A pokud ne, budou schopni dělat to, co lidé doposud vždy instinktivně dělali – vytvářet trvalý domov pro své děti a učít je, jak vytvořit trvalý domov pro jejich potomky?

Roger Scruton
britský konzervativní filosof a spisovatel

Roger Scruton
First Things
Přeložil Pavel Štíčka

TRADICE OTCŮ

**Ze spisu „O jednotě církve“ (De catholicae Ecclesiae unitate), nejobsáhlejšího díla sv. Cypriána, biskupa a mučedníka (†258):
Caput I. Subdoli hostis insidiae sunt cavendae**

Když nás Pán napomíná a říká: „Vy jste sůl země“ (Mt 5,13) a když nám přikazuje, abychom v nevinnosti byli prostí a při vši prostotě opatrní (Mt 10,16) – co jiného sluší se na nás, bratři nejmilejší, než zopatrněti a bděti s úzkostlivým srdcem, vypozerovati úklady lstivého nepřitele a jich se varovati, abychom my, kteří jsme Krista, moudrost Boha Otce, oblékli, nezdáli se méně moudří v péči o spásu?

Vždyť není potřeba obávat se pouze pronásledování a těch věcí, které, aby podlomily a rozehnaly sluhů Božích, ženou se na ně zjevným útokem. Snazší je být ve střehu tam, kde je zřejmé nebezpečí a duch se předem připravuje k půtce, když se ukáže protivník.

Více je třeba varovati se nepřitele, který se příkrade potajmu, klame rouškou pokoje, podoben hadu, plíží se ztlumenými kroky (nepozorovaně). Proto také dostal jméno hada. Takové jest jeho chytráctví, takové jest jeho skrytá a zastřená úskočnost v napadání člověka.

Jako již hned od počátku klamal a lichotě lživými slovy podvedl prosté duše neopatrně důvěřující, tak samého Pána odvážil se pokoušet, jako by chtěl opět podvésti a oklamati, potajmu se přitočil.

Byl však přece poznán a zahnán; a proto byl poražen, že byl poznán a odhalen.

NÁVRAT MARIÁNSKÉHO SLOUPU JE PORÁŽKOU NENÁVISTI A VÍTĚZSTVÍM ZDRAVÉHO ROZUMU

Pražští zastupitelé revokovali své dřívější usnesení a na Staroměstské náměstí by se měla vrátit replika Mariánského sloupu od sochaře Petra Váni. Je to naprava neomluvitelného barbarského činu.

Usnesení zastupitelů hlavního města v praxi znamená, že souhlasí se zábořem místa na Staroměstském náměstí pro repliku vzácné barokní památky vynikajícího sochaře Jana Jiřího Bendla z roku 1652. Ten původní zničil 3. listopadu 1918 zfanatizovaný dav vedený žižkovským anarchistou a bohémem Frantou Sauerem. Rozhodnutí o znovu umístění Mariánského sloupu je samozřejmě čistě v kompetenci pražské samosprávy a pražských úřadů, ale já jsem rád, že rozhodly, jak rozhodly. Znamená to, že Technická správa komunikací nyní bude muset vydat poslední souhlasné razítko na zábor místa a může se začít stavět. Takže s velkou pravděpodobností ještě letos vyroste vedle sousoší Mistra Jan Husa dokonalá napodobenina Mariánského sloupu.

Bude to také taková zkouška naší snášlivosti, vzájemného respektu a úcty k hodnotám druhých. Někdy mám dojem, že nekatolíci si pod pojmem tolerance představují to, že katolíci bez odporu přijmou jejich hodnoty, například husitství a reformaci, ale sami se ke svým hlásit nesmí. Mariánská úcta je nedílnou součástí katolictví, katolíci uctívají Pannu Marii jako Boží rodičku, matku Božího syna, bez které by na světě nebyl Ježíš Kristus. A proto ji při zvláštních příležitostech děkují.

A jednou z takových příležitostí byla i úspěšná obrana Prahy proti Švédům za Třicetileté války, jejichž vojska plnila zemi, rabovala a vraždila zdejší obyvatele. Švédští vojáci nám také uloupili vzácné předměty z rudolfinských sbírek na Pražském hradě. Nelze se tedy divit

23. leden, Mariánský sloup na zasedání magistrátu, Praha. Foto: Martina Rehorova / Člověk a víra

tomu, že Pražané měli strach z tak hrozného nepřítele a rozhodli se nepodát a bránit své domovy. To se jim povedlo, Švédové Staré a Nové Město nedobylí a po uzavření Vestfálského míru v roce 1648 odtáhli. Čili obyvatelé hlavního města poděkovali Mariánským sloupem za to, že přežili hroznou válečnou dobu. To nebyla oslava Bílé Hory nebo katolické reformace, jak se mnozí neinformovaní jedinci mylně domnívají, ale oslava záchranu Prahy, se kterou se tehdy ztožnila drtivá většina Pražanů.

V éře tzv. první republiky žádal významný katolický spisovatel Jaroslav Durych odstranění Husovy sochy ze Staroměstského náměstí. Zdůvodňoval to také tím, že Jan Hus byl ideovým původcem husitství, které naší zemi při-

neslo zkázu a úpadek. V současnosti se takové názory na katolické straně nevykytují. Samozřejmě, výhrady k husitské éře přetrvávají, ale nenávist nikoliv. Byl bych tedy rád, kdyby i bratři evangelíci nahlíželi na historii s jistým nadhledem a respektem k citění druhých. Připomínám, že jedna z nejvýznamnějších postav českých dějin, evangelík František Palacký, prohlásila: „Katolická církev toho v historii pro český národ víc dobrého než zlého udělala.“

Jan Ziegler, publicista
cirkv.cz

ZÁVOJ MLČENÍ

Svatý Otec František ve své zprávě k novému roku před velvyslanci u Svatého Stolce, kterou pronesl 9. ledna 2020, krátce zmínil i situaci v Sýrii: „Rád bych se zmínil především o závoji mlčení, který hrozí zakrýt válku, která zdevastovala Sýrii během uplynulého desetiletí. Je zvláště nutné hledat adekvátní řešení, která dovolí drahému syrskému lidu, trpícímu válkou, nalézt mír a začít s obnovou země.“

Tento „závoj“ nedávno poodhrnul investigativní novinář Mansur Salib, který na internetových stránkách: <https://medium.com/@salibmansur/journalistic-investigation-who-is-behind-the-abduction-and-brutal-murder-of-syrian-christian-3dcc65a51583> zveřejnil výsledky svého pátrání ohledně osudu dvou ortodoxních metropolitů z Alepa Paula Yazigiho (řecká ortodoxní církev) a Johna Ibrahima (syrská ortodoxní církev), unesených v dubnu 2013. Ve svém článku zmiňuje, že tito metropolité byli brutálně zavražděni již v prosinci 2016.

Tato smutná historie se však začala psát o dva měsíce dříve. V první polovině února misionáři z kongregace *Instituto dell Verbo Incarnato* ve svém popisu o tehdejší situaci v Alepu píše: „Včera byli členy al-Fosrat-Nosra uneseni dva kněží, kteří cestovali z Alepa do Bejrútu. Jsou to Michel Kayyal (arménský katolík) a Maher Mahfouz (řecký pravoslavný). Třetí, který cestoval s nimi, P. Charbel (salezián) byl propuštěn. Rodiny obou kněží jsou bez informací, únosci se s nimi nespojili. Zdá se, že únosci je mají v úmyslu zabít.“

Jak se však později ukázalo, tento únos byl zřejmě součástí větší operace, neboť již 22. dubna se právě výše jmenovaní metropolité, víceméně v tajnosti, vydávají na cestu z Alepa směrem k tureckým hranicím v doprovodu jáhna jménem Fatha'Allah Kabboud, otce tří dětí, jeho pick-upem značky Toyota, jednat s džihádisty o propuštění obou unesených kněží. Vše se tedy jeví jako past, do které byli tito metropolité vlákáni, neboť auto, kterým cestovali, bylo přepadené a řidič Kabboud byl na místě zastřelen ranou do hlavy. K únosu se nepřihlásila žádná z bojujících

opozičních skupin. V následujících měsících a letech se občas objevovaly informace o obou metropolitách, o jejich případném brzkém propuštění, žádná z nich se však neukázala jako podložená. Od chvíle únosu to tedy vypadá, jako by se po obou biskupech slehla zem a všechny zprávy o nich byly z říše dohadů a přání.

Můžeme se ptát, proč džihádisté věnovali tolik úsilí a plánování k tomu, aby unesli dva biskupy. Odpověď je však zcela zjevná a nalezneme ji v tehdejší válkou rozděleném Alepu. Toto město, které nese, alespoň v Sýrii, titul „město-mučedník“, bylo od začátku tzv. syrské krize rozděleno a jeho středem vedla bojová linie. Na jedné straně byla část kontrolovaná vládou a na straně druhé část kontrolovaná opozicí. A právě opozice využívala této situace k jednomu ze svých, můžeme říci sekundárních, cílů – snížit počet křesťanů v Alepu na minimum až nulu.

Jednou z osvědčených praktik opozice bylo např. obsadit čtvrt města obývanou křesťany, z ní ostřelovat vládní pozice, rychle se stáhnout a sledovat, jak křesťané opouštějí své domovy, popř. v nich umírají, ničené bombardováním syrskou armádou. Další osvědčenou praktikou bylo ostřelování kostelů minometnou palbou, pokud možno v čase bohoslužeb. Do takovéto mozaiky pak velice jasně zapadá i únos dvou kněží a následně i biskupů, dle receptu: zaútoč na pastýře stáda a stádo se rozprchne.

Pozorný čtenář se jistě rozpomenou na zprávy v našich veřejnoprávních médiích, která zcela nepokrytě nadřovala právě opozici a nasazovala psí hlavu syrské armádě, a mnohým ani neunikla zpráva, že na území Alepa kontrolovaném opozicí působila i naše věhlasná charitativně-ideologicky vzdělávací organizace Člověk v tísni.

Na závěr ještě vyjádření ze strany obou postižených ortodoxních patriarchátů, že je třeba „obrátit každý kámen“ k objasnění osudu obou metropolitů a stále jim chybí plnohodnotné argumenty k potvrzení či vyvrácení pravdivosti spekulací o osudu obou metropolitů. „Vyjadřujeme naše sr-

Foto: Iyad / Pixabay

dečné díky všem, kteří pátrají po osudu našich arcibiskupů, zvláště těm, kteří posunují vpřed iniciativy, jež by vrhly světlo na jejich kalvárii, a prosíme všechny o modlitbu za oba metropolity. A také se obracíme na ty, kteří by mohli podpořit naše úsilí k vyřešení tohoto případu, aby se spojili s našimi církvemi skrze oficiální kanály určené k tomuto účelu.“

Naděje tedy, ač mizivá, že oba arcibiskupové jsou ještě naživu, stále trvá. Modlitba za ně, ale i za všechny křesťany trpící touto vleklou zkouškou víry, má stále svůj smysl a je dokonce i naší povinností. A není třeba zdůrazňovat, že naší povinností je modlit se i za ty, kteří křesťany pronásledují. Vždyť právě událost, kterou si dnes připomíná církev, by měla být naší velkou motivací a nadějí.

Psáno ve Svátek obrácení sv. Pavla.

P. Evermod Jan Sládek, O.Praem.

medium.com/@salibmansur/journalistic-investigation-who-is-behind-the-abduction-and-brutal-murder-of-syrian-christian-3dcc65a51583

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, O.Praem. administrátor farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

MODLITBY A OBĚTI TISÍCŮ LIDÍ

Byl to krásný čtvrtek, kdy se na pražském magistrátě dostalo podpory pro znovuumístění Mariánského sloupu na Staroměstské náměstí! Dlouhý boj mnoha rytířů našich časů, mužů, kteří se nebáli, že jdou i s politickou kůží na trh, došel vítězného cíle. Modlitby a oběti tisíců lidí, neúnavný zápas bratrů Váňových, mariánská úcta projevovaná beze studu navenek v centru hlavního města, to vše přineslo nádherný závěr. Pravda, ještě bude asi třeba zabojovat, úřednický šiml si bezesporu bude hledat cestičky, jak stavbu zbrzdít či nejlépe zastavit, to si můžeme být jisti, ovšem zásadní zápas byl vybojován. Deo gratias! Dotazování byli příznivci, ale i odpůrci sloupu. Vítězem by se v pomyslné anketě o výrok roku stal náměstek primátora za uskupení *Praha Sobě* Adam Scheinherr, který řekl: „Nemůžeme na nejcenější náměstí v České republice jen tak usadit takové dílo, u kterého nevíme, že má takové hodnoty a že si zaslouží umístění na takovém místě.“

Rozzuřila se bouře nad kandidáty do Rady České televize. Nominantka za Českou biskupskou konferencí (ačkoliv se zdá, že ta nebyla ve výběru jednotná, ale hlasovala většinou) Ing. Hana Lipovská je některým kruhům lidí velmi dobře známa. Autorka vynikajících publikací o ekonomii, vyučující na univerzitě, osobnost s nadměrnou zajímavým názorovým profi-

Bratři Váňové. Foto: Martina Rehorova / Člověk a Víra

lem a člověk konzervativního přesvědčení v tom nejlepší smyslu uvedeného slova, se stala předmětem tvrdého odporu. Politické ve státních funkcích s požadavkem nezávislosti, objektivitě a zachování neutralitě na mediálním poli totéž porušují (když omezují nominační svobodu občanské společnosti) zveřejněním otevřeného dopisu, dokonce formou jakési petice, jejímž prostřednictvím požadují na České biskupské konferenci stažení kandidátky ze seznamu. Jádrem „neutrálního“ odporu má konkrétní jména: Marek Hilšer, Marian Jurečka, Monika Le Fay, Jiří Dienstbier a mohli bychom pokračovat; mezi petenty otevřeného dopisu se objevili např. Daniela Brůhová, Daniel Kvasnička, Jan Špilar, P. Ladislav Heryán, P. Václav Vacek, Mons. Tomáš Halík. Podporu opatrně nedostala ani od biskupů Mons. Malého, který prohlásil, že „síla útoky a zpochybňuje se existence nestranných veřejnoprávních médií. Bez nich by bylo ohroženo dobré fungování demokracie“ či Mons. Holuba, který se svěřil Deníku N, že dotyčnou osobu do doby, než se kauza mediálně otevřela,

neznal. Obavy o nezávislost a nestrannost veřejnoprávních médií nabývají v debatě na síle. Pravidelný a vnímavý divák a posluchač však dobře zná slabiny českého veřejnoprávního mediálního prostoru, kterému se označení „objektivní“ nemůže žel Bohu přičknout velice často ani při nejvyšší míře fantazie. Mark Twain kdysi řekl: „Ano, svoboda tisku! Máme tolik zákonů na ochranu svobody tisku, ale ani jediný trochu spolehlivý zákon na ochranu lidí před tiskem.“

Velkou událostí pro celý svět byla vůbec poprvé v dějinách pochodů pro život účast amerického prezidenta Donalda Trumpa na této akci ve Washingtonu. Můžeme si myslet, co chceme, můžeme vidět dobré i zlé v osobě kteréhokoli státníka, ale toto gesto se prostě počítá. A nevypadá, alespoň podle projevu, který od Donalda Trumpa zazněl, vůbec jako účelové či dokonce prázdné. (Ten český pochod pro život se blíží, uskuteční se 18. dubna 2020, a to již podvacetě!)

–zd–

POZVÁNKA

Klub sv. Athanasia srdečně zve v úterý 18. února 2020 na mši svatou v kostele sv. Jindřicha a sv. Kunhuty na Praze 1 od 18:30 hod., kterou celebruje P. Štěpán Šrubař FSSP, poté od 19:45 hodin na přednášku Ing. Hany Lipovské Ph.D. na téma „Nové zelené náboženství z pohledu (věřící) ekonomky“.

MONITOR – publicistický čtrnáctideník. ISSN 1214-8458. MK ČRE I 5474.

Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, Mgr. Radim Ucháč.

Teologický poradce: Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc. Sazba: Veronika Ucháčová.

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, http://rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010

Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.